



(Priloga Vrtnu.)

Št. 3.

Ljubljana, dné 1. marca 1902.

X. tečaj.

Zima že kima.

Mrzla zima
Trudna kima,
Jezna kima
Proč od nas.
Oj, le idi,
Več ne pridi
Ti in brat tvoj —
Hudi mraz.

Naj le kima
Proč ta zima,
Mraz naj spremlja
Starko to!
Šaj jokali,
Žalovali
Mi ne bomo
Nič za njo.

Aj, veseli
Bomo peči,
Da je ni več
Sivke té.
Vigred mila
Bo vrnila
Skoro, skoro
Spet se k nam.

Mrzla zima
Pa naj kima,
Naj odkima
Proč od nas!
Naj jo spremlja
Iz ozemlja
Bratec zvesti,
Hudi mraz!

Kazimi r.



Cvetice iz rajskega vrta.

2. Radodarnost.



Turinška grofica, sv. Elizabeta, je bila velika dobrotnica vseh pomoči potrebnih bolnikov in revežev. Delila jim je denar, obleko in jedi ter jih tudi obiskovala v njih stanovanjih. Večkrat si je dala prav slabih jedi skuhati, da je pokusila, kaj reveži jedó. Bolnikom je sama na dom nosila pod plaščem darila in jedi. Ko je nekdanj, spremljana od služabnice, nesla pod plaščem kruha, mesa in drugega živeža, da bi ga razdelila revežem, jo nenadoma sreča grof, privzdigne plašč in reče: „Pokaži, kaj neseš?“ Toda mesto jedil ugleda najlepše cvetice, bele in rdeče. Ob enem se mu je dozdevalo, da vidi nad glavo Elizabetino svetel križ. Bil je tedaj v pozni jeseni in nikjer ni bilo mogoče dobiti cvetic. Grofu je bilo takoj jasno, da je Bog čudežno spremenil darila, namenjena revežem, v cvetice.

Da, v resnici, cvetice iz rajskega vrta so vsa dela usmiljenja ali radodarnosti. O, da bi take cvetice cvetele tudi v vašem življenju, lju bi otroci! Da bi se tudi vi odlikovali v radodarnosti, to je v tisti čednosti, s katero smo pripravljene, deliti revežem od svojega premoženja in podpirati dobre namene. Pač mi bodete odgovorili: Radi bi pomagali revežem, pa sami nimamo premoženja in ne moremo pomagati. Gotovo ne morete tako pomagati revežem, kakor oni, ki imajo svoje premoženje, toda nekoliko vendar že lahko storite. Večkrat vidite lačnega tovariša, sami pa imate dovolj kruha; ali bi mogli tako trdosrčni biti, da bi mu nič ne dali? Prav je, da včasih tudi stariše prosite, da smete kak prihranjen vinar dati revežu ali za kak dober namen, da se tako navadite že v mladosti radodarnosti, kajti prav posebno razveselite Jezusa s to čednostjo in smete zato tudi pričakovati obilnega plačila.

Kar storite revežem, sprejme ne Jezus, kakor bi storili njemu samemu. Sv. Rupert je bil že kot deček

posebno radodaren. Nekdaj je pod zelenim holmom, na bregu reke Rena, zaspal. Zdelo se mu je, da se reka blesti v samih dragih kamenih. Na bregu je stal častitljiv starček. Sredi reke je videl deček v spanju prekrasen vrt, poln najlepših cvetic in raznovrstnega sadja. Otroku se je zdel vrt prav podoben rajju naših prvih starišev. Na vrtu so se veselo igrali otroci. Rupert prosi starčka: „Pusti me na otok k onim ljubeznivim otrokom!“ Starček mu odgovori: „Moj otrok, gotovo boš tje prišel, ker si s svojimi dobrimi deli zidaš most k temu nebeškemu otoku.“ Tedaj Rupert zopet pogleda na vrt in vidi prekrasno mavrico nad vrtom, vrh mavrice pa dete Jezusa, ki se je igral z jagnjetom. Kmalu pristopita k Jezusu dva angela in ga ogrneta z oblačilom, katero je Rupert prejšnji dan podaril ubogemu otroku. „To mi je Rupert dal“, pravi Jezus angeloma, „zato ga bom tudi jaz k sebi vzел in ogrnil s sijajno nebeško obleko.“

Ko bi ti otrok videl Jezusa v uboštву in revščini, ali bi mu ne pomagal? Kar ne moreš storiti Jezusu, lahko storiš potrebnemu bližnjiku. Za vse to boš prejel plačilo. Miloščina je v resnici ključ, ki odpira nebeška vrata. Onemu, ki je usmiljen do ubogih, se ne stavijo nobene zapreke na potu v nebeško domovino. Sv. Janez Krizostom je v nekem govoru to resnico prav jasno razložil poslušalcem. Mislite si, pravi, da bi bila nebeška vrata odprta in na obeh straneh bi stali stražniki. Vsakega, ki bi hotel vstopiti, bi prašali: „Kdo si in odkod prideš?“ Šele ko bi jim dal dovoljen odgovor, bi mu dovolili vstopiti. Kadar bi pa zagledali človeka, ki je v življenju storil veliko del krščanskega usmiljenja, bi ga ničesar ne vprašali, ampak ga že od daleč pozdravili in mu takoj z veseljem dovoili vstop v nebesa. Ravno to resnico nam je povedal Zveličar z besedami: „Blagor usmiljenim, ker bodo dosegli usmiljenje!“



Pripovedka o ljubezni.

(Selko.)



Mrzli veter je hitel čez snežene poljane in stikal okrog golega drevja. Prisopihal je tudi do starega hrasta, ki je sameval zatopljen v otožne misli pod hribom. Morala sta si biti znanca, kajti pozdravila sta se prijateljski — morda sta se bila spoznala pred toliko in toliko leti, ko je imel veter isto pot, kakor danes.

Veter je poplesal nekoliko okrog zamišljenega hrasta, kot bi ga hotel vzbuditi s tem iz sanj. A ni se mu posrečilo. Napihnil se je torej in zažvižgal med hrastovimi vejami.

„Hej, kume Hrastovič, ali še spiš?“

ln hrast je odmajal s svojim košatim vrhom: „Ej brate Piháč, ne spim, le premišlujem.“

„Čuj, kume, rad bi vedel, kaj modruješ, kaj ugiblješ, da si tako nekam otožen? Daj, povej mi, kaj ti teži srce. Nekoliko se lahko pomudim pri tebi.“

„Veš brate, star sem že. Ti gotovo še pomniš, kdaj si me pozdravil prvič, ko sem prikukal iz zemlje.“

„Seveda, seveda se še spominjam. Na spomlad je bilo. Tako si bil še nežen, da sem le nekoliko bolj mrzlo pihnil, pa bi te ne bilo. Toda prizanesel sem ti. A dolgo je res od tega, dolgo. One-le smreke, ki stoji tam-le na hribu, tedaj še ni bilo. Tega gozda na desni tudi še ni bilo. Star si, star, toda mojih let ne boš dočakal . . .“

ln pihnil je vsled veselja nekoliko v bližnji gozd, da so se zazibala mlada in stara drevesa.

Hrast pa je nadaljeval: „Star sem, marsikaj si znam razlagati, z mirno dušo prenesem še tako nesrečo. Toda, če se domislim tega, kar se je dogodilo včeraj, nejasno mi je marsikaj. Od ceste sem je prišla revna žena in nosila na rokah svoje dete. Spalo ji je v naročju. Ko je prišla pod deblo, postala je nekoliko. Bilo je v zatišju, zato si je hotela nekoliko odpočiti. V tem se je prebudilo dete na njenih rokah, zeblo

je je. Pritisnila je otroka k sebi, da bi ga grela z lastno krvjo. Toda ni prenehal jokati. Tudi žena je trepetala mraza, vendar je vzela volneno ruto, ki je bila ž njo ogrnjena, jo zgenila in ovila okrog otroka. Še bolj se je tresla. Toda to je ni motilo, da ne bi pela z lahnim glasom:

„Spavaj, spavaj, Tonček moj,
Šaj te varje angel tvoj — —“

Dete je zopet zaspalo, zavito v gorko ruto. Že dolgo je snivalo in se igralo v sanjah s krilatci, mati pa je pela še vedno:

„Spavaj, spavaj — — —“

Tako ljubo so donele njene besede, kot spevi gorske vile.

Oči so ji zlezle skupaj, le zdaj pa zdaj jih je odprla in pogledala speče dete. Vedno bolj je pojemale njena pesem:

„Spavaj, spavaj — — —“

Naposled je utihnila in zaspala.

Približala se je noč, mati in otrok sta počivala v sladkem počitku. Po noči se je prebudilo dete in začelo jokati. Dolgo je vekalo, ali mamice ni vzbudilo. Zaspalo je zopet.

Prišel je po poti Stolan iz bližnje vasi. Hodi okrog po kupčijah, zato odide dostikrat po noči in se tudi dostikrat po noči vrne.

Ta je torej prišel mimo. Ker je pot prav blizu hrasta, zapazil je siroto, ki je sedela pod njim. Stopil je bliže in jo začel buditi. Dolgo jo je klical, naposled pa je vzdihnil žalostno: „Moj Bog! mrtva je.“

Sinček je začel v naročju jokati. Tega je vzel v roke in odhitel proti vasi. Kmalu se je vrnil še s tremi možmi, da so odnesli mater v vas. Včeraj so jo nesli tja, danes so jo nesli zopet mimo mene k farni cerkvi, da jo tam izročé hladni zemlji.

Veš, brate, to je meni nerazumljivo, kako more mati tako zelo ljubiti svojega otroka. Tresla se je od mraza — vendar je vzela obieko in zavila svoje dete. Zase ni skrbela. Ko boš šel po svetu, ko boš obiskaval svoje znance, povej vsakemu: „Srečen, kdor ima mater.“

Veter je obljubil, da se bo ravnal po njegovem navodilu, in odhitel dalje.

Tam pri smreki na hribu je zopet nekoliko postal. Pohvalil jo je, da je lepa, ker je zelena še zdaj, ko je izgubilo vse drugo drevje svoj kras. Nato ji je začel pripovedovati, kakor mu je bil povedal hrast. Smreka je poslušala celo povest, toda nič se ni čudila; ko je končal, je le malo zazibala svoj visoki vrh.

„Čuj, sestra, zakaj se ne čudiš? Ali taka ljubezen ni občudovanja vredna?“

„Vredna. Toda meni je bilo že znano, kako ljubi mati otroka. Poslušaj, povem ti.

Bila sem še majhna. Krog mojih korenin so se smejale rdeče jagode. Prišli so jih otroci iz vasi nabirat. Po zemlji pa se je plazil gad in pičil Smelovega Lojzka v nogo. Revež je zavpil in zajokal, tovariši pa so zbežali. Dobra ura je pretekla, predno so prišli ljudje ponj. Bil je še majhno živ, rešitev je bila nemogoča. Tudi mati je prišla. Ko je zapazila smrtno-bledi obraz edinega sina, zaplakala je tako glasno, tako žalostno, kot bi ji presunil meč srce.

Poljubila je blede sinov obraz in govorila:

„O Bog, pusti življenje mojemu otroku in vzemi moje.“

In od tedaj vem, da je mati nekaj dragocenega, da je srečen, kdor ima mamico.“

Veter se je čudil, da vedó to že vsi, ter hitel dalje, da morda koga drugega preseneti s to vestjo.

Doli v dolini je tekla reka. Na bregu so rastle stare vrbe, pri teh je obstal in začel pripovedovati deroči reki, da je srečen, kdor ima mater.

In reka se je vspela ob obrežju nekoliko više in začela govoriti:

„É, brate, nič novega nisi povedal. To mi je že znano od davnih, davnih časov. Na obrežju so se igrali otroci. Brezskrbno so skakali okrog. Tu so se približali moji strugi in eden je padel v vodo. Valovi so ga zgrabili in nesli na sredo. Glasno je vpil na pomaganje. In zaslišala ga je mati v koči, spoznala je glas svojega deteta in pritekla vun. Ko je spoznala, da se bori njeno dete med življenjem in smrtjo, ni

pomišljala, skočila je z obupnim klicem v reko. Tudi njo so zagrabili valovi, a ona jih je rezala pogumno. Že je bila pri otroku, dete se je ovilo krčevito okrog vratu. Nekoliko časa je plavala proti obrežju, toda moči so ji jele pešati, valovi so jo začeli gnati zopet proti sredini. V tem je pritekel še oče, skočil v vodo, priplaval je do nje, ji odvzel otroka in se bližal obrežju. In glej! Mislila sem, da bo mati laže plavala brez bremena. A ni bilo tako. Ljubezen do deteta ji je dala moč; ko ga je odvzel oče, odrekle so ji moči in z obupnim klicem je izginila v globočini. In že tedaj, ko sem nosila njeno ljubeče srce, sem mislila: „Kako nerazumljivo je materno srce! Svoje življenje dá, da reši svoje dete. Blagor človeku, ki ima tako ljubeče srce.“

In veter je hitel dalje. Povsodi je pravil, kakor mu je bil naročil hrast, a vedno je slišal odgovor: „To že zdavnaj vemo.“

Čez dolgo časa je prišel zopet do hrasta.

„Hej, brate, izpolnjeval sem tvojo nalogo. Povsod sem pravil, a povsod jim je bilo to že znano.“ Začel je naštevati dokaze, ki jih je izvedel na svojem potovanju in ki so govorili, da je materna ljubezen neizmerna.

Hrast je mirno poslušal, le zdaj pa zdaj je zmajal v znak začudenja s svojim košatim vrhom. Ko je prvi dokončal, je dostavil:

„Da, nerazumljiva, neizmerno velika je ljubezen materina. Srečen, srečen, kdor ima tak zaklad. A sirota je oni, ki ga oropa prezgodnja smrt tega ljubečega srca.“

Še dolgo je stal zamišljen in govoril zdajpazdaj: „Srečen, kdor ima mamico, kdor ima tak zaklad.“



Kdor išče, ta najde.

Strahov Jurček je imel mnogo lastnosti. Žal, da niso bile vse lepe in dobre. Dobra lastnost, katere pa ni bil sam vzrok, je bila ta, da je bil izredno čvrst in zdrav. Razvijal in redil se je, da je bil kakor šrukeljček. Prav zato menda je bil tudi nemiren, kot živo srebro. Krstni boter ga je večkrat prijel za kodrasto glavico in rekel: „Tak navihanček si kot tvoji kodri. Za vsakim kodrom je skrito nekoliko porednosti.“ Ali Jurček je tedaj vselej preslišal tako ‚pohvalo‘ in je skobacal hitro botru na kolena, zajahal na njih in zapela sta tisto: „Dirja, dirja konja!“ In dobri botrček je hitro pozabil, kar mu je mislil povedati. Posebno je bil Jurče nemiren; kadar se je pogrinjala miza. Z žlico v roki je koracal po sobi, lezel na stol, splazil se na klop in z velikimi očmi čakal, kdaj bo kaj na mizi. In kadar je zadušala na mizi jed, tedaj je Jurček naglo utihnil. Sicer ni rad molčal. Mati so ga svarili, naj ne je tako hitro in hlastno. „To je grdo!“ so rekli. „Taki ljudje so požrešni.“ Ali Jurček je ostal stari nepočakanec. In zato jo je tudi skupil.

Sama sta bila doma z materjo. Za večerjo so mu obljubili mlečno kašo — otroško pašo. Jurček jo je silno ljubil. Pride večer. Mati postavijo skledo na mizo. Tako lepo je dišala in kar rumena je bila. Jurček je že davno sedel za mizo in z žlico v roki čakal zaželjene večerje.

„Vidiš jo, kašo, Jurček“, so rekli mati. „Toda ne dotakni se je še! Vreła je. Opečeš se. Ko se vrnem iz kuhinje, bova skupaj jedla!“

Mati gredó v kuhinjo.

Jurček gleda v skledo. Nosek ga srbi, tako lepo dehti jed. Skušnjava se ga loti. „Enkrat bom zajel, saj ne bodo videli mati.“ Res. Pozabil je svarilo, zajel pošteno žlico kaše in hitro, hitro nesel v usta. Toda, ajs, ajs, ajs! Kaša ga je spekla kot ogenj. Pekel ga je jeziček, peklo ga je po grlu. Nič več se ni mogel premagovati. Nakremžil je okrogli obrazek, zamižal z



očmi in glasno zajokal. Mati so bili hitro iz kuhinje. Vedeli so takoj, kaj se je zgodilo.

„Ali si se?“ so mu rekli. „Saj sem ti pravila! Zakaj ne slušaš? Sedaj pa imaš! Kdor išče, ta najde.“

Drugi dan je Jurček kazal mesnati jeziček bo-trčku in pravil: „Tukaj me ‚ajš‘; nič več vrele kaše jedel.“

F.



Naši otroci.

(Selko.)

II.



Kozmekov Jožek je bil len, zelo len. Ne samo gospod učitelj, ne samo gospod katehet, še celo tovariši so ga zasmehovali zaradi lenobe.

V šolo je hodil vedno sam. Odšel je sicer z drugimi šolarji skupaj iz vasi, toda zaostal je daleč za njimi. Drugi so tekli, on pa je prekrižal roki na hrbtu, ter korakal prav počasi. Včasih je pogledal gori proti solncu in globoko zazdehal. Da bi bil kdaj pospešil korake, kaj takega se ni prigodilo.

Tudi pri učenju je bil zelo počasen. Če so mu gospod učitelj zastavili vprašanje, morali so čakati potrpežljivo kakih pet minut, predno je je ponovil. Da bi bili dobili od njega tudi odgovor, tega ne smete misliti. Ko je ponovil vprašanje, je čakal, da so mu povedali i odgovor. Samo ob sebi se razume, da ni bil med prvimi v razredu. Prav zadnji je bil, daleč zadaj za svojimi tovariši. Mnogokrat so se gospod učitelj popraskali za ušesi in govorili:

„Ko bi Kozmeka ne bilo, ko bi tega ne bilo, bi imel še kaj veselja v šoli.“

Pa Kozmek je hodil vedno v šolo, vsak dan je prišel, sicer prav počasi, a gotovo. Počasi se je tu usedel v zadnjo klopo. Bil je miren med poukom.

Človek bi mislil, da prav verno posluša, toda ni bilo tako. Ko so učitelj razkladali, kako se zapiše črka „r“, premišljal je on, kako je hudo tedaj, če se oglasi Učanov sułtan s svojim „rrr“. Črke „r“ seveda ni znal pisati.

Enkrat pa je vendar tekel, tekel kolikor je mogel. Iz šole so šli. Sneg je ležal na debelo. V gozdiču tam pri bukvi je stal Kastor, pes grajskega logarja. Bil je temno-sive barve in zelo velik. Ker je logar stanoval daleč strani, niso poznali njegovega psa. Slišali pa so praviti stare očete in mamice, da se priklati po zimi volk v naše kraje. Ko so zapazili psa, bili so vsi ene misli: „Volk je to.“ In ubrali so jo proti vasi, ki ni bila več daleč strani. Kozmek je sicer nekoliko premišljal, ali bi tekel ali ne. Ko je videl Kastor, kako bežé otroci, ubral jo je še on za njimi. Ko je Jožek to videl, tedaj je pa tekel, tekel, kolikor so ga noge nesle. Kastor jo je ubiral za njimi, dokler ga ni poklical logar, ki je bil tudi v gozdu, nazaj. Otroci pa so vedno mislili, da je bil volk. Ko so šli drugič skozi gozdič, bali so se še vedno volka in tekli. Tudi Kozmek jo je hitro ubiral za njimi. Morda je bil ravno to vzrok, da se je nekoliko razživil. Bal se je volka, zato ni hotel hoditi sam. Držati se je moral drugih otrok, in ti so tekli. On je moral tudi, sicer so mu ušli in bil bi sam.

Tudi v šoli je nekoliko napredoval. Sicer pomeni ta „nekoliko“ zelo malo. Toda, ko je presedel tri leta v prvem razredu, so mu dovolili, da sme priti v drugi razred. Učitelj so mu sicer povedali, da so mu pogledali precej skozi prste, toda v drugem razredu je bil. Morda bi bil presedel vseh sedem let v prvem, da se ni bal volka.



Nehvaležnost je plačilo sveta.

(Pravljica.)

Što in sto se jih je že prepričalo, da je nehvaležnost res plačilo sveta! Komu je neznano, da so morali pretrpeti mnogi vrli dobrotniki največ preganjanja? Že stari Sokrat je moral obupan použiti strup, dasi je vendar toliko koristil državljanom. Tudi slavni Krištof Kolumb je občutil, kako krivično sodi včasih ta svet.

Tudi ona lisica, ki je kmeta rešila kače, ki ga je hotela požreti, se je prepričala o resničnosti tega pregovora. To je bilo namreč tako:

Velikanska kača pade nekoč v prepad in začne milo ječati. K prepadu pride kmet in jo vpraša, zakaj tako milo ječi? Kača poprosi kmeta, naj jo reši: „Ne, ne“, pravi kmet, „taki hudobni živali že ne pomagam! Jaz si ne upam hudobne kače gojiti na svojih prsih.“

Toda kača ga še bolj milo prosi in mu obljubi veliko plačilo.

Velike obljube pa prevarajo včasih tudi modrijana, in tudi kmeta so. Pomaga hudobni in priliznjeni kači iz prepada.

A za plačilo ga hoče malovredna žival požreti.

„Ali sem to zaslužil? Je-li to primerno tvoji obljubi?“ vpraša kmet.

„Jaz sem dvojezična“, odgovori kača, „svet tudi ne plačuje drugače.“

Strahu trepetajočemu kmetu svetuje kača: „Ker mi ne veruješ, pokličeva prva dva, ki ju srečava, na pričo; kar onadva potrdita, bodi nama obema prav.“

Kmalu pride po poti star konj; temu razložita vso zadevo.

Konj pomisli pa pravi: „Petnajst let sem služil gospodarju; a danes zjutraj me je hotel dati konjederču. Svet ne plačuje drugače.“

Pa pride star lovski pes. Pozoveta ga na pričo. Ta pa pravi: „Jaz sem deset let plemenitašu lovil in res tudi marsikatero lisico in zajca pomagal vjeti; sedaj je pa ukazal lovcu, naj me žene na pašnik in tam priveže za drevo, da lakote poginem; to je plačilo sveta.“

Kmetu postane tesno pri srcu. Pa priskaklja nasproti lisica. Kmetič ji tekoj vso stvar razloži in ji obljubi vse svoje kokoši, če mu pomaga uiti hudobni kači.

Lisica pregovori kačo, naj ji gre pokazat prepada, da presodi, kakšna je bila nevarnost in kolik kmetov trud.

Pridejo do prepada. Lisica skoči notri, kača pa zleze za njo in ji razkazuje, kako je bilo. V tem skoči lisica ven, in predno se kača obrne, zavali kmet na lisičin nasvet veliko skalo na prepada.

Ko je bil kmet prost, zahteva lisica, naj jo spusti zvečer h kokošim. Ko pride kmet domov, pripoveduje, kaj se mu je nakretilo in kaj je lisici obljubil. Kmetica ni oporekala. Kmet hoče izpolniti dano besedo in pusti zvečer kurji hlev odprt.

Kmetica pa je zvečer s hlapcem čakala lisice. Ko se ta priplazi h kokošim, zapreta vrata in ulovita lisico.

„Ah“, pravi lisica, „še pravice ne najde dobrot, kaj-li hvaležnosti? To potrdim jaz s svojim življenjem in s svojo kožo.“

Mathesius — F. Osojski.



Solnček in snežek.

Vprašal snežek beli
Zlate solnčne žarke:
„Kaj ste prihiteli
Doli na zemljico?“

„Veste, nam so rekli
Dobri očka solnček,
Da te spekli bodo,
Če jim ne izgineš.““

„Ej, le hitro kvišku
Bratci se vrnite,
Solnčku sporočite,
Da je snežek — mrzel.“

Nasmehljaj se sonček
Sporočilu snežka,
Pa poslal iznova
Žarke je na zemljo.

Ej, kako so greli!
Grel, da so kmalu
Snežku plašček beli
Čezinčez prežgali!

E—V.



Babici.

Ah, kako smo poslušali,
Babica, besede tvoje,
Ko si pripovedovala
Pravljice nam ti!

Kak je čuri-muri muren
Jezno godrnjal pred luknjo,
Ko mu je smehljaje deček
Plašček ves polil;

Kak je medved kosmatinec
Nad bradatim lovцем renčal,
Ko mu je kožušek topel
Vzel za zimico . . .

Ej, in mi smo se smejali
Tvojim pravljicam porednim,
Da smo za trebuščke drobne
Zbali se potem.

No, in zdaj te mrzlo krije
Črna zemlja v tihi jami,
Usta tvoja polna meda
V veke zdaj molčé.

Zdaj molčé? — Ne, tam v nebesih
Praviš angelcem zdaj zgodbe,
Ej, tako poredne, da v nebesih
Vsi se smejejo!

Cvetko Slavin.



Hrepenenje po pomladi.

Pridi, pridi zaželjena,	In odeni vse z zelenjem:
Pomlad ljubljena med nas,	Trate, dole, hrib in gaj;
Pridi, pridi in preženi	Z juga pa privedi ptice
Megle, sneg in led in mraz.	V gozde, vrte spet nazaj.

Če mi to izpolniš prošnjo,
Bom pristrčno te vesel:
V pozdrav tebi, vigred draga,
Pesem milo bom zapel.

L. Strmski.



Spomladanska.

Andante.

P. Angelik Hribar.

1. A, a, a! pomlad je pri-šla! Vže
 2. E, e, e! u-re so zla-te! Na
 3. I, i, i! zvonček že zvo-ni! Iz
 4. O, o, o! to je kaj le-po! Da
 5. U, u, u! čast za vse Bo-gu! On

1. ptičev petje se glasi, Na-znanja konec tužnih dni:
 2. de-lo urno, zdaj je čas, To vse stvari u-či-jo nas:
 3. spanja prebudi se spet Otrokom v radost mnogi cvet:
 4. se na travniku igram, To-varšev ljubih dost imam:
 5. kinča s cvetjem vso zemljó, Pošilja solnčece topló:

1. A, a, a! po-mlad je pri - šla!
 2. E, e, e! u - re so zla - te!
 3. I, i, i! zvon-ček že zvo - ni!
 4. O, o, o! to je kaj le - pó!
 5. U, u, u! čast za vse Bo - gu!

Kratkočasnici.

1. Slaba vest. Janezek je nakradel orehov in si ž njimi napolnil žepe. Medpotoma pride do mlina v Vražjem grabnu. Velika samota in ime tega kraja ga preplaši, da začne teči. Pri tem pa mu začno orehi leteti iz žepov in ga tleči po petah. Janezek je mislil, da je prišel ponj res sam hudobec, in je dirjal tako dolgo, da je omagal in se zgrudil ves upehan in izmučen na tla. — Ali bi mu bilo treba tega strahu, ko bi ne bil oprekjal tujega oreha? J. K.

2. Narobe svet. Popotnik je šel po zimi skoz vas, kjer ga je napadel pes. Ko hoče pobrati kamen, ga ugrizne pes v nogo, ker je bil kamen primrznjen in ga ni mogel pobrati. — „Čuden svet“, vzdihne popotnik, „kjer imajo kamenje privezano, psi pa letajo prosti okrog!“ J. K.

Kdo sem?

(Priobčil Kazimir.)

Ko solnčece pripeka,	Obraze rezko brijem,
Me vsakdo zaželi;	Kot bil bi hud brijač;
A vsakdo v mrzli zimi	Po cestah prah pometam,
Zeló se me boji.	Pa nisem pometáč.

Najboljše se zabavam,
Ko sneg droban prši;
Najlepši čas je zame,
Ko vse za peč beži!

Čitanje po številkah.

(Priobčil O. Cajnko.)

1	2	3	4	5	6	7	8	9	rešitev;
2	1	6							žensko ime;
3	2	1							zver;
4	3	8							vrsta prsti;
5	6	9	6						nevarna žival;
6	7	6							žensko ime;
7	4	3							reka v Afriki;
8	1	2	7						domača žival;
9	2	3	8						del glave;

Prva vrsta na desno in navzdol zaznamuje velik praznik.

(Rešitev in imena rešilcev prihodnjič.)